

LỜI CHÀO

“ Xin chào nhau, giữa con đường,
Mùa xuân phía trước, miền trường phía sau”...
(Bùi Giáng)

Con người khi định cư ở một nơi chốn nào đó, trong một khoảng thời gian dài mười, hai mươi, hay ba mươi năm; lúc ra đi, dù là đến miền đất hứa nào khác, chắc hẳn trong lòng đang chất chứa rất nhiều niềm luyến tiếc!

Đầu tiên là nhớ ngôi nhà đã che chở nắng mưa cho gia đình. Ngôi nhà đã sưởi ấm tình người trong mùa đông. Mái nhà đã che bóng mát vào hè. Mùa xuân hoa e ấp nở trên sân trước, sân sau.

Lũ chim ríu rít trốn tìm trên những lùm cây rậm rạp cuối vườn. Mỗi buổi sáng, giữa trưa hay vào chiều, chúng đều tuần tự xuất hiện, rất đều đặn. Có khi, từng cặp, đôi khi một mình. Nhiều lúc chúng nhảy nhót và ca hát véo von. Có khi chúng im lìm, ủ rũ. Chúng giống như những kịch sĩ đóng những vai trò cố định nào đó trên sân khấu cuộc đời.

Có những buổi sáng bạn dậy sớm. Tự pha cho mình ly cà phê. Ngồi trong nhà, chỗ bàn ăn nhỏ, vừa nhâm nhi từng hớp cà phê, vừa nhìn ra khu vườn nhỏ sau nhà. Ở đó, bạn thấy hôm nay vài đóa hoa vừa nở. Nhìn lên, thấy lá đang reo vui trên những cành cây. Như thể, cây lá đang vẫy gọi bạn. Như thể, chúng đang muốn nói với bạn một điều gì vui về đời chúng, đời bạn. Có lẽ, bạn đang cảm nhận được tâm sự của lá hoa, của vạn vật chung quanh. Để lòng bạn lúc đó, ấm lên với sự cảm thông và an lành!

Sau đó, đã tới giờ đi làm. Có thể nhà bạn ở hơi xa khu Little Saigon, thủ đô của người Việt tỵ nạn, nơi bạn làm việc từ rất lâu. Bạn cũng không nhớ rõ năm nào, có thể là năm 1982 hay 1983. Bạn lờ đãng lái xe, quẹo phải, rồi trái. Vào xa lộ 5, rồi 405N lúc nào không hay. Có lúc xe kẹt chùn trên giòng xa lộ, bạn cũng chẳng quan tâm. Có lẽ lúc đó bạn đang đắm mình trong giòng suy tưởng mông lung, vô đề. Hoặc giả, bạn đang ngắm nhìn những giọt nắng ấm ban mai đang rất vàng trên những cánh đời cỏ non trước mặt, sau lưng.

Công việc ở sở, có lúc bận tíu tít, có lúc thật nhàn. Vài cú điện thoại gọi tới, gọi lui. Ngày nào may mắn, bất ngờ nghe giọng nói của một người bạn cũ vang trên đầu giây. Họ đang ở cách bạn rất xa, một tỉnh nào đó bên miền đông nước Mỹ, Canada hay từ Việt Nam. Câu cuối lúc nào cũng là lời chúc lành và hò hẹn gặp nhau khi có dịp, dù chỉ một lần.

Thường thì mỗi ngày bạn đều gọi người bạn đường của bạn, đang ở nhà, hay đâu đó, nhắn gửi những lời thăm hỏi thân thiết. Thật sự, không có gì quan trọng. Gọi nhau để nghe tiếng nói, tiếng cười quen thuộc mà thôi!

Buổi trưa, tùy ngày, bạn thích thú được mời một hai người bạn cùng đi ăn với nhau. Đồ ăn không quan trọng vì bạn đã ăn hàng tuần, hàng ngày rỗng rã mấy chục năm trời. Điều cần thiết là gặp nhau nói cười với nhau, chia sẻ những buồn vui trong ngày.

Dạo này bạn hay về nhà vào khoảng 2-3 giờ chiều. Như thế cũng đủ. Với tuổi bạn, làm như vậy cũng đã đủ. Nếu muốn làm thêm đến 5-6 giờ, bạn cứ làm thêm. Không có gì bắt buộc được bạn. Nhưng làm thêm để làm gì? Bạn tự hỏi. Một đời làm việc phục vụ cho áo cơm như thế cũng quá đủ! Phải làm gì khác đi chứ? Bạn tự hỏi.

Cũng vẫn con đường cũ rất quen thuộc, từ Bolsa quẹo trái vào Brookhurst, qua mấy ngã tư đèn xanh đỏ, vào xa lộ 405 S, rồi 5 S, rẽ phải, đi thêm 1,2 phút là điểm tới, nhà, một tụ điểm của hạnh phúc nhỏ nhoi!

Nhà đã cũ, đã xưa ở đâu đó tại miền nam California, nơi bạn đã sống rất lâu, hầu như suốt cả cuộc đời. Bữa cơm chiều đạm bạc do người bạn đời sửa soạn sẵn, hay do bạn mua về được dọn trên bàn ăn. Hai người vừa ăn, vừa nói chuyện khi chiều xuống thấp ngoài sân.

Đó là một ngày như mọi ngày, một ngày của nhạc sĩ Trịnh Công Sơn đã diễn tả trong một bản nhạc nổi tiếng của ông.

Nhưng khi bạn sắp sửa ra đi đến một nơi chốn nào khác, bạn mới giật mình tiếc nỗi những gì bạn sắp rời xa và sắp mất: cảnh vật, con người và những thói quen ngày đã gắn bó, đã chia sẻ niềm vui, nỗi buồn với bạn suốt một quãng đời thật dài.

Bạn sẽ nhớ rất nhiều đến từng khuôn mặt, giọng nói, nụ cười của nhiều bằng hữu cùng đồng hành với bạn trên những thăng trầm số mệnh của kiếp nhân sinh.

Chân dung sống động của họ thấp thoáng hiện về trong nỗi tiếc nhớ xa xăm.
Xin chào các bạn cũ, mới đã mang cho bạn nhiều kỷ niệm hằn sâu trong ký ức một thời, một đời!

Xin chào những bạn bè lớp nhất tiểu học và năm đầu trung học Trần Quý Cáp nơi phố cổ Hội An với sông Thu Bồn lãng đãng chảy xuôi!

Xin chào các bạn Hàm Nghi-Quốc Học Huế đã sát cánh bên nhau suốt thuở hồn nhiên học trò, cho đến những ngày lưu vong trên đất khách tha hương!

Xin chào bạn bè cùng lớp, cùng trường của hai trường đại học luật khoa Huế và Saigon, nơi nuôi dưỡng biết bao hòa hảo của thời thanh niên đầy nhiệt huyết về đất nước và con người Việt Nam!

Xin chào các niên trưởng, quý (cựu) đồng nghiệp, quý vị thẩm phán Tòa TT Huế và Saigon đã tạo cơ hội làm việc trong ngành tư pháp từ năm 1968-1975!

Xin thân thiết gửi lời tạm biệt đến người bạn San Diego đã nồng nhiệt tiếp đón, giúp đỡ, hướng dẫn trong những ngày đầu tiên mới bước chân đến Hoa Kỳ.

Xin chào những xa lộ thênh thang một thuở ! Xin chào những con đường thân quen, lối cũ! Xin tạm biệt những phố thị mến yêu!

Xin tạm biệt lá, hoa và những con chim nhỏ cuối vườn, đầu ngõ! Xin tạm biệt đêm mưa , ngày nắng Cali!

Xin chào quá khứ vừa qua và tương lai sắp đến!

Xin cảm ơn cảnh vật và con người đã mang hạnh phúc và niềm vui cho đời!

Ước hẹn trùng phùng vào một ngày tháng nào đó trong tương lai!

Nguyễn Viết Đĩnh

30/07/2013

